

полегатиятъ покритъ съ лещаци баиръ. Дрѣнкитъ сж по-дребни отъ лещниците, та по-мжно се бератъ. Но и тѣмъ брането е приятно, особено пкъ при такава горска прохлада.

Отъ дрѣнъ на дрѣнъ, неуспѣтно сме навлѣзли доста навжтре въ гжстинето на горската стрѣмнина. Почва да ни съвзема и малко страхъ.

— Да изскокне сега тукъ нѣщо! — ужъ на шега подмѣта Никола Лаловичинъ.

— Че какво може да изскокне? — пита Стайко, който е доста страхливичкъ.

— Нѣкоя мечка, да речемъ...

— Охъ, мечка! Отде ще се вземе тукъ мечка?... — неохотно сякашъ отврѣща Стайко, ала при това уплашено се заоглежда наоколо.

Ала не щешъ ли, изведнажъ отстрани въ гжсталака нѣщо зашумолява. И единъ пресѣкливъ гласъ, нѣщо като врѣкане, се зачува оттамъ. — Какво ли ще е това? — У всички ни настѣпва смущение. Уплашено се завзирваме къмъ мѣстото, отдето се чува шумоленето и гласътъ. А Стайко бързо се покатерва на дрѣна, подъ който стоеше. Азъ сжщо се залавямъ за единъ отъ клоноветѣ на моя дрѣнъ, готовъ да се покача. Тодоръ Либековъ пкъ, стѣписанъ, мѣри да из-

бѣга. Само Никола съ привидна смѣлостъ остава на мѣстото си, взрѣнъ къмъ шумака, отдето се чува гласътъ. Ето че между шумата се провира нѣщо. Показва се черна главица съ рогчета. Изскача следъ туй и цѣлото животно, едно черничко, съ вирната опашчица, което пѣргаво подрипва.

— Я, яре! — извиква Никола и бързо се спуща, та го улавя за главицата.

— Истина било яре! Пкъ ние... — и Стайко скача отъ дрѣна и сжщо изтичва къмъ ярето.

Струпваме се всички около него и почваме да го милваме. То кротко ни изглежда и ближе ржката на Никола, който го гали по муцуната.

— Мое си е то, че азъ го намѣрихъ, — казва той, като продължава да го държи съ една ржка за главата, а съ другата му поднася накжсана тревица.

— Ами твое е, зеръ... отъ нѣкой козаръ се е отдѣлило и той ей сегичка ще си го подири, — дума гайдарчето.

— Ако го подири, нека го вземе. Ама ако никой го не подири, остава си мое, да знаете!

И Никола, като разпасва своя поясъ, връзва единия му край за шията на козлето,